

1) Ensimmäinen kanneperuste, joka perustuu ilmeiseen oikeudelliseen virheeseen valikoivuuden käsitteen analyysissä ja kyseessä olevan toimenpiteen valtiontueksi luokittelussa.

— Kantajat katsovat, että komissio ei ole osoittanut, että kyseessä oleva verotuksellinen toimenpide suosii ”jotakin yritystä tai tuotannonalaa”, mitä SEUT 107 artiklan 1 kohdassa edellytetään. Komissio tyytyy oletamaan, että toimenpide on valikoiva siksi, että sitä sovelletaan yksinomaan omistussuuden hankkimiseen ulkomaisista yhtiöistä (tässä nimenomaisessa tapauksessa kolmansissa maissa, jotka eivät ole EU:n jäsenvaltioita) eikä kansallisista yhtiöistä. Kantajat katsovat, että nämä perustelut ovat virheelliset ja kiertävät kehää. Se, että kyseessä olevan toimenpiteen soveltaminen — minkä tahansa muun verosäädöksen tavoin — perustuu tiettyjen objektiivisten tavoitteiden täyttymiseen, ei tee siitä oikeudellisesti eikä tosiasiallisesti valikoivaa toimenpidettä. Espanja on toimittanut tietoja, jotka osoittavat, että kyseessä on yleinen toimenpide, joka on oikeudellisesti ja tosiasiallisesti avoin kaikille yrityksille, joihin sovelletaan Espanjan yhtiöverolakia, riippumatta niiden koosta, luonteesta, alasta tai alkuperästä.

— Toiseksi TRLIS:n 12 §:n 5 momentin mukainen ensi näkemältä erilainen kohtelu ei todellakaan merkitse valikoivaa etua, vaan sillä pyritään saattamaan yhdenvertaiseen verotukselliseen asemaan kaikki osakkeiden hankintatoimet, olivatpa ne sitten kansallisia tai ulkomaisia. Kolmansissa maissa on olemassa sellaisia huomattavia esteitä sulautumien toteuttamiselle, joilla ne käytännössä estetään; kansallisesti ne ovat sen sijaan mahdollisia, ja niihin liittyen hyväksytään rahallisen liikearvon kirjaaminen kuluksi. Näin ollen TRLIS:n 12 §:n 5 momentilla pelkästään laajennetaan tällaista kuluksi kirjaamista kolmansien maiden yritysten omistussuuksien ostamiseen, mikä on toimi, joka on lähin mahdollinen toiminnallinen — ja toteutettavissa oleva — vastine kansallisille sulautumisille, ja tällaisena se on osa Espanjan järjestelmän rakennetta ja logiikkaa.

— Komissio erehtyy, kun se katsoo, että sulautumille kolmansien maiden yritysten kanssa ei ole esteitä, ja tämän vuoksi se erehtyy ottaessaan käyttöön viitejärjestelmän valikoivuuden osoittamiseksi ja hylätessään verotuksen neutraalisuutta koskevat perustelut. Se erehtyy erityisesti analysoidessaan Yhdysvalloissa, Brasiliassa ja Meksikossa toteutettuja toimia.

— Toissijaisesti päätös on kumottava ainakin tapauksissa, jotka koskevat enimmäisomistussuuksien hankkimista kolmansien maiden yrityksissä tilanteissa, jotka ovat verrattavissa kansallisiin sulautumisiin ja jotka ovat näin ollen oikeutettavissa Espanjan järjestelmän rakenteella ja logiikalla.

2) Toinen kanneperuste, joka perustuu ilmeiseen oikeudelliseen virheeseen toimenpiteen edunsaajan määrittelyssä.

— Toissijaisesti ja vaikka komissio katsoo, että TRLIS:n 12 §:n 5 momentti sisältää valtiontukea koskevia tekijöitä,

mikä ei pidä paikkansa, sen olisi pitänyt suorittaa täydellinen taloudellinen analyysi sen määrittämiseksi, ketkä olivat mahdollisen tuen saajia. Kantajat katsovat, että tuensaajat (omistussuuksien liian korkean ostohinnan muodossa) olivat omistussuuksien myyjät eivätkä tätä toimenpidettä soveltaneet espanjalaisyrietykset, toisin kuin komissio väittää.

3) Kolmas kanneperuste, joka perustuu luottamuksensuojan yleisen oikeusperiaatteen loukkaamiseen takaisinperimismääräyksen ajallisen soveltamisen vahvistamisen osalta.

— Toissijaisesti ja jos katsotaan, että TRLIS:n 12 §:n 5 momentti on tukea, komissio toimii unionin tuomioistuinten oikeuskäytännön vastaisesti rajoittaessaan luottamuksensuojan periaatteen ajallista soveltamista muodollisen tutkimusmenettelyn aloittamista koskevan päätöksen julkaisemispäivään (21.12.2007) ja vaatiessaan näin ollen takaisinperintää, joka koskee kyseisen päivämäärän jälkeisiä toimia (lukuun ottamatta enimmäisomistussuuksien hankkimistoimia, jotka on toteutettu Intiassa ja Kiinassa ja joiden osalta perusteltua luottamusta sovelletaan 21.5.2011 saakka, joka on päivämäärä, jona lopullinen päätös julkaistiin, koska näissä tapauksissa on olemassa nimenomaisia oikeudellisia esteitä kansainvälisille sulautumille).

— Kantajat väittävät, että koska komission käytännön ja oikeuskäytännön mukaisesti muodollisen tutkimusmenettelyn aloittamisella ei päätetä ennalta toimenpiteen luonnetta, tämän menettelyn aloittaminen ei voi olla *dies ad quem* (luottamuksensuojan päättymispäivä), vaan tämän on joka tapauksessa oltava lopullisen päätöksen julkaisupäivä EUVL:ssä.

— Lisäksi konkreettiset rajat, jotka päätöksessä asetetaan perustelulle luottamukselle, joka tunnustetaan aloittamis- ja lopullisen päätöksen soveltamisen välisenä aikana, eivät ole perusteltuja, koska se rajataan enemmistöomistussuuksia Kiinassa ja Intiassa koskeviin toimiin. Kyseistä perusteltua luottamusta on oikeuskäytännön mukaan sovellettava kaikkiin toimiin missä tahansa kolmannessa maassa.

Kanne 29.7.2011 — Altadis v. komissio

(Asia T-400/11)

(2011/C 282/72)

Oikeudenkäyntikieli: espanja

Asianosaiset

Kantaja: Altadis, SA (Madrid, Espanja) (edustajat: asianajajat J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero ja M. Muñoz de Juan)

Vastaaja: Euroopan komissio

Vaatimukset

Kantaja vaatii unionin yleistä tuomioistuinta

- ottamaan tutkittavaksi vaatimuksen selvittämistoimien määrittämisestä ja hyväksymään sen
- ottamaan tutkittavaksi kannekirjelmässä esitetyt väitteet ja katsomaan ne perustelluiksi
- kumoamaan riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 1 kohdan siltä osin kuin siinä todetaan, että kodifioidun yhteisöverolain (TRLIS) 12 §:n 5 momentti sisältää osatekijöitä, joita pidetään valtiontukena, kun sitä sovelletaan sellaisten omistussuoksien hankkimiseen, jotka merkitsevät määräysvallan saamista
- toissijaisesti kumoamaan riidanalaisen päätöksen 4 artiklan siltä osin kuin siinä sovelletaan tukien takaisinperimisveloitetta toimenpiteisiin, jotka on toteutettu ennen tällä kanneella riitautetun lopullisen päätöksen julkaisemista Euroopan unionin virallisessa lehdessä
- toissijaisesti kumoamaan riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 1 kohdan ja edelleen toissijaisesti 4 artiklan siltä osin kuin ne koskevat toimenpiteitä Marokossa
- velvoittamaan komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Käsiteltävä kanne kohdistuu omistussuuden hankkimisesta ulkomaisissa kohteissa johtuvan rahallisen liikearvon kirjaamisesta kuluksi 12.1.2011 tehtyyn komission päätökseen K(2010) 9566 lopullinen.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut ovat samat kuin asiassa T-399/11, Banco de Santander ja Santusa Holding v. komissio.

Valitus, jonka Livio Missir Mamachi di Lusignano on tehnyt 27.7.2011 virkamiestuomioistuimen asiassa F-50/09, Livio Missir Mamachi di Lusignano v. komissio, 12.5.2011 antamasta tuomiosta

(Asia T-401/11 P)

(2011/C 282/73)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Asianosaiset

Valittaja: Livio Missir Mamachi di Lusignano (Kerkhove-Avelgem, Belgia) (edustajat: asianajajat F. Di Gianni, R. Antonini, G. Coppo ja A. Scalini)

Muu osapuoli: Euroopan komissio

Vaatimukset

Valittaja vaatii unionin yleistä tuomioistuinta

- kumoamaan virkamiestuomioistuimen (ensimmäinen jaosto) asiassa F-50/09, Livio Missir Mamachi di Lusignano v. komissio, 12.5.2011 antaman tuomion, jolla kumottiin valittajan EY 236 artiklan ja henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan nojalla nostama kanne, jossa vaadittiin, että 3.2.2009 tehty nimittävän viranomaisen päätös kumottaisiin ja että komissio velvoitettaisiin korvaamaan valittajalle ja Alessandro Missir Mamachi di Lusignanon puolisolle viimeksi mainitun surmaamisesta aiheutunut henkinen kärsimys ja aineellinen vahinko
- velvoittamaan komission korvaamaan valittajalle ja tämän edustamille Alessandro Missir Mamachi di Lusignanon oikeudenomistajille heille aiheutunut henkinen kärsimys ja aineellinen vahinko sekä uhrille ennen tämän kuolemaa aiheutettu henkinen kärsimys
- velvoittamaan komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valituksensa tueksi valittaja vetoaa kolmeen valitusperusteeseen.

- 1) Ensimmäinen valitusperuste, jonka mukaan virkamiestuomioistuin on väärin jättänyt tutkittavaksi ottamatta vaatimuksen, joka koski valittajalle, Alessandro Missirille ja tämän perillisille aiheutuneen henkisen kärsimyksen korvaamista

Valittaja väittää tämän perusteen tueksi ensinnäkin, että virkamiestuomioistuin on soveltanut epäloogisesti, väärin ja syrjivästi vastaavuusperiaatetta, joka edellyttää yksinomaan, että yksinomaan henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdassa ja sen 91 artiklassa tarkoitettujen valitukset ovat asiasisällöltään ja kohteeltaan identtisiä, mutta jossa ei edellytetä, että 90 artiklan 1 kohdassa ja 90 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu valitus olivat keskenään identtisiä. Toiseksi valittaja väittää, että tulkinalla, jonka virkamiestuomioistuin on esittänyt vastaavuussäännöstä, rajoitetaan oikeutta käyttää muun muassa Euroopan unionin perusoikeuskirjan 47 artiklassa määrättyä perusoikeutta tehokkaihin oikeussuojakeinoihin

- 2) Toinen valitusperuste, jonka mukaan virkamiestuomioistuin on virheellisesti katsonut, että komissio oli vastuussa ainoastaan 40 prosentista aiheutetuista vahingoista

Valittaja väittää tämän perusteen tueksi, että virkamiestuomioistuin on arvioinut väärin komission riitautetun menettelyn ja tämän laiminlyönnin välisiä mahdollisia seurauksia, sillä virkamiehelle aiheutunut vahinko on ollut suora ja ennakoitavissa ollut seuraus toimielimen laiminlyönnistä. Hän väittää lisäksi, että vaikka vahinko oli aiheutunut monesta eri syystä, komission on katsottava olevan solidaarisesti surmaajan kanssa vastuussa vahingosta. Näin ollen esitetty komissiota vastaan esitetty vahingonkorvausvaatimus on hyväksyttävä kokonaisuudessaan.